

[Mimi Jakobsen]

gange nævnt § 126. Det skal selvfølgelig læses som § 127 i den eksisterende lov. Det er den, CD i forslaget har lavet om til § 126. Den lille trykfejl har forhåbentlig ikke forplumret debatten, tilsyneladende ikke i hvert fald.

Vi har jo, som alle ordførere har været inde på, tidligere fremsat dette forslag, nemlig i 1978, og så har man i øvrigt set, at der ikke er sket noget som helst på dette område siden. Det er selvfølgelig baggrunden for, at vi har genfremsat det.

Nu siger ministeren i dag, at der vil ske noget i næste folketingssamling, og det er da glædeligt. Jeg synes, det giver os endnu mere grund til at genfremsætte forslaget. Når nu ministeren skal overveje den rapport, der er kommet fra arbejdsgruppen, kunne det jo være, at der kunne smutte andre tanker ind i ministerens overvejelser end arbejdsgruppens opfattelse af sagen. Denne arbejdsgruppe har efter CDs mening ikke formået at skabe den retssikkerhed, som vi mener er nødvendig i forbindelse med de følelsesmæssigt meget store problemer, der ligger i disse sager.

Fru Lone Dybkjær var inde på spørgsmålet, om det nu skulle være en dommer. Det, udvalget stort set siger, er, at det må være tilstrækkelig garanti for retssikkerheden, hvis en dommer tiltræder socialudvalget. Deri er vi uenige. Det finder vi ikke det er, for dommeren vejleder i socialudvalget om paragrafernes indhold, men går ikke ind i selve sagsbehandlingen. Det betyder, at afgørelsen alene er socialudvalgets. Den er meget tit truffet på et meget spinkelt grundlag, for man får et ganske kort resumé på et ark A 4 om en meget kompliceret sag, og det vil naturligvis være præget af den løsning, som forvaltningen ønsker der skal findes på sagen.

Der sker så det, at socialudvalget kan dække sig bag ved, at man har en dommer til stede, og dommeren ved inderst inde udmærket godt, at det ikke er ham, der har afgjort sagen, det er socialudvalget. Derved føler vi altså at retssikkerheden ikke er til stede, at man ikke har den fornødne tryghed. Derfor ønsker vi dommeren flyttet ud fra socialudvalget, så han kan få sagen forelagt som dommer og ikke som en slags, jeg vil ikke sige medlem af socialudvalget, men i hvert tilfælde en tilstedeværende.

I den forbindelse vil jeg også svare fru Nathalie Lind, som var inde på, om man nu

ikke havde tillid til det folkelige element. Sådan tror jeg hun udtrykte det; det var i hvert fald det, der var meningen. Det er jo ikke et spørgsmål, om man har det, men det er et spørgsmål om, på hvilket grundlag man træffer beslutningen. Beslutningen kan udmærket være rigtig på det grundlag, den bliver truffet på, men grundlaget er for spinkelt. Det er derfor, vi ønsker, at man ikke alene skal basere afgørelsen på dette.

Der har været en del diskussion om antallet af sager. Når vi ikke har oplyst i bemærkningerne til vores forslag, hvad antallet af sager er, er det, fordi vi ikke ved det. Det er der måske nogen der ved; så vil vi meget gerne have det oplyst. Vores fornemmelse er, at der er stor usikkerhed om det. Det er sikkert rigtigt, at antallet af tvangsfjernelser er faldet, men samtidig er der tilsyneladende sket en kraftig stigning i frivillige anbringelser. Det er nok noget af det, vi er mest betænkelige ved. Det, der sker efter vores opfattelse, er, at man siger fra socialmyndighedernes side til forældrene: nu synes vi, De skal indgå en frivillig overenskomst med os; gør De ikke det, så fjerner vi Deres barn ved tvang, og det bryder De Dem vel ikke om?

Det gør forældrene ikke, og de forudser, at de på et senere tidspunkt har udmærket mulighed for at få deres børn tilbage, men tallene viser, at det har de ikke. Der vil meget tit følge en endelig fjernelse i forbindelse med den frivillige, som man er gået ind på under nogle forudsætninger om, at så skulle det nok gå og så blev det nok ikke så slemt. Det er noget af det, vi bryder os mindst om i denne sag. Derfor vil vi meget gerne i udvalget vende tilbage til disse tal, fordi vi sådan set mener, at frivilligheden i virkeligheden er en narresut, hvis den alligevel senere afløses af en tvang. Det gør den meget tit.

Størst interesse har der været om den eksisterende § 127, hvorefter de sociale myndigheder uden forudgående møde alene med udvalgsformandens tilsagn kan lade barnet afhente på bopælen af politiet og anbringe det uden for hjemmet. I første omgang sker det i 2 måneder, uden at man kan gøre noget ved det fra forældrenes side. Det er også den paragraf, ombudsmanden kraftigst har kritiseret. Det er derfor, vi nu har omformet § 126, fordi det er dér, vi føler at problemet ligger. Vi kommer ind på, at familien skal have en retssikkerhed. Vi føler, at man godt